

Мугикав з-тиха. Більш иїчого
Петрусь не бачив. А небога
Сама не знає, що робить
І що їй діяти з собою:
Чи то схватись під водою?
Чи то їй голову розбить?
— „Поїду в Київ, помолю ся:
Молитва може прожене
Діявола... О мій Петрусю!
Молитва не спасе мене —
Я у Діпрові утоплю ся!”

Моліте Господа, дівчата!
Моліте Господа, щоб мати
І вас оттак не продала!
За генерала, за палати,
І вас оттак не продала!
Любітесь, діточки, весією!...
На світі є кого любить
І без користи; молодію,
Преіепорочию, святаю,
В малій хатині буде жить
Любов та чистая, і буде
Святий покой ваш стерегти
І в домовині.

Що-ж то буде
Із генеральшою? Що ти
Тепер робити-меш з собою,
З своєю божою красою?
Хто стерегти-ме твій покой,
Украдений твоїм Петрусем?
Хиба архистратиг? Та й той
Не встереже тепер! Бою ся,
І вимовить боюсь тепер
Твое грядущее...

(IV.)

У Київ їздила, молилась,
Аж у Почаєві була;
Чудовная не допомгла,